

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve **Slováckém divadle**

září / říjen 2019

Foto z muzikálu Chicago

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

Scénografka a výtvarnice Eva Jiřikovská: „V činnosti jako je scénografie a kostýmní návrhářství nesmíte ustrnout“ – rozhovor Blanky Šmejdovcové nejen o premiéře muzikálu Chicago 4–7

Mezičas 1

Ze zákulisí: Garderobiérka Helena Kupová aneb Život mezi kostýmy 8–9

Je

Padesát krásných a šťastných let Igora Stránského – rozhovor s režisérem a dlouholetým ředitelem Slováckého divadla, který letos slaví půlstoletí spolupráce se slováckou scénou 10–11

Poločas

Být kreativní, ale neumřit hladu – rozhovor s Michalem Zetelem a Radkem Hegmonem a festival WiFič ven! 12–14

Bude

Záříjová derniéra: S jevištěm se loučí drama Karoliny Světlé Kříž u potoka 15

Mezičas 2

Josef Fojta a jeho 20 let se Slováckým divadlem: Rozhovor se známým moravským hudebníkem, skladatelem, korepetitorem a multiinstrumentalistou 16–17

Bude

Manažerka divadla Jitka Honsová: „Naším cílem je, aby nabídka byla pestrá a každý si v ní našel ten svůj top kus“ 18–19

Na podzim startuje nové předplatné pro nejmenší diváky! 20–21

Program září–říjen 22–23

Herecká předpověď počasí: Josef Kubáník 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdovcová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště, Masarykovo nám. 35

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Milí přátelé Slováckého divadla!

Michal Zetel
ředitel divadla

Vypadá to, že červnové katastrofické scénáře v médiích o možném zrušení či radikálním omezení provozu Slováckého divadla jsou zažehnány a vysvětleny. Na nějakou dobu byla našemu souboru zajištěna jistá stabilita a Slovácké divadlo letos vstupuje do své pětasedmdesáté sezóny! Já osobně jsem před nedávnem předstoupil před své kolegy po prázdninách již popáté, přitom se mi zdá, jako by to bylo včera, co jsem se stal součástí téhle velkolepé rodiny, neuvěřitelné! O to neuvěřitelnější je fakt, že to udělal už sedmdesátkrát někdo přede mnou. Celé třičtvrtěstoletí se rok co rok, září co září pouštíme znovu do té nevyzpytatelné křehké a prchavé věci, jakou je divadelní sezóna.

Víte, pro nás to není jen časové období od – do. Je to jedinečné, neopakovatelné, má to vlastní charakter a chuť; skoro jako by to mělo osobnost. Tedy měla. Je to totiž jednoznačně záležitost ženské energie. Alespoň já osobně takto divadelní sezónu vnímám. Snad to souvisí s mými vlastními představami, snad je to dané tradiční představou divadelní múzy jakožto ženy.

Na sezónu se zpravidla velice těšíme, ale nikdy nevíme, jakou bude mít náladu, která se pochopitelně s každou premiérou mění. Nevíme, jestli bude velkorysá, laskavá, zábavná nebo skoupá, tragická a bez humoru. Nevíme, kolik nás bude stát a kolik nám naopak přinese. A to se netýká jen financí, týká se to emocí, energie, zkušeností, nápadů a týká se to zejména lásky. Bezvýhradné, trpělivé a věrné. Sezónu musíte milovat, abyste s ní každoročně vyrazili na desetiměsíční rande.

A o té nadcházející se přece jen něco s určitostí říct dá: Bude náročná. Bude nekompromisní – chyby a nedůslednost neodpouští. Bude sedmdesátá pátá. A jako každá žena bude krásná.

Přijďte se na nás podívat, jak nám to spolu letos jde.

Bylo

„V činnosti jako je scénografie a kostýmní návrhářství nesmíte ustrnout“

Před prázdninami uvedlo Slovácké divadlo světoznámý americký satirický jazzový krimi muzikál Chicago. Autorkou výpravy je Eva Jiřikovská, osvědčená tvář, dlouholetá spolupracovnice, scénografka a kostýmní výtvarnice slovácké scény. „Chicago je vyvrcholením dovedností a zdatností jak místního ansámblu, tak zaměstnanců, kteří se starají o inscenaci v pozadí,“ říká.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Evi, jak se máš po premiéře Chicaga?

Chicago mělo premiéru na konci divadelní sezóny. Bylo to pro mě vyvrcholení práce v uplynulé sezóně. Na tak náročný projekt si musíte nechat rezervu jak psychickou, tak fyzickou. V tuto chvíli je již premiéra za námi. Máme obrovskou radost, že energie vložená do této inscenace se snad od diváků vrátí zpět.

Muzikál Chicago je tvým nejnovějším výtvarným počinem ve Slováckém divadle. Jak bys zhodnotila tuto práci na dosud nejnáročnějším projektu uherskohradištské scény?

Každá větší inscenace je vždy pracná. Chicago je vyvrcholením dovedností a zdatností jak místního ansámblu, tak zaměstnanců, kteří se starají o inscenaci v pozadí. Tady musím zmínit skvělého a nic nepodceňujícího Jiřího Janíka, jako šéfa výroby. Ten měl vše podchyceno od úplného začátku. Byla to pro něho hodně náročná práce, za to mu moc děkuji. Škoda, že nelze scénu otočit. To souostroví schodišť, průlezů a zábradlí vymyslel perfektně a herci ho zdatně využívají. Taktéž krejčovská dílna rozhodně nezahálela. Pověštinou je skoro ve všech inscenacích více mužských rolí, tentokrát jsou v Chicagu jsou také, ale šlo se více na ženské postavy. Tedy dámy, Drahuška Ulmová za pánskou krejčovnu a Pavlína Kočvarová za dámskou, se nezastavily. Jejich houževnatost a vytrvalost až do posledních chvil zkoušení bývá neuvěřitelná. Probíhá mnoho zkoušek kostýmů, neustále se něco upravuje. Práce

nekončí, ani když se kostýmy předají garderobě a zkouší se v nich asi deset zkoušek do premiéry. Tady se teprve zúročí jejich dokonalá krejčovina. Kostýmy musí vydržet náročné choreografie a vydržet mnoho dalších repríz.

Proto si myslím, že Slovácké divadlo je v procesu výroby a manažerství inscenace mezi českými divadly na vysoké úrovni. Samozřejmě nejen v tomto. Kvalitní herecký soubor a skvělé vedení divadla jsou dalšími důležitými aspekty.

Chicago je celosvětově známý kus a myslím, že pro všechny zúčastněné byl tento projekt velkou výzvou. Kde jsi tentokrát čerpala inspiraci?

Nejdříve bylo nutné setkání s režisérem inscenace. V tomto případě Lindou Keprtovou. S Lindou jsme spolupracovaly již na vícero projektech. Jelikož je to především operní režisérka, máme za sebou několik oper. Linda má vždy jasnou představu. V určitém ohledu je to až svazující. Každopádně je skvěle připravená od samého počátku inscenace. Spolu řešíme celkový koncept. Zde jsme se uchýlily spíše k filmové verzi, která se striktně odehrává ve 20. letech minulého století. Možná to byl spíše postup těžší (právě pro vznik kostýmů), ale jsem za to ráda. Myslím si, že pro hradištského diváka je tento přístup hodnotnější, výpravnější. Originální divadelní zpracování je postaveno na vizualitě Fosseho stylu. (Bob Fosse, americký režisér, spoluautor muzikálového libreta a režisér prvního broadwayského nastudování z roku 1975, pozn. aut.)

Skoro každé Chicago se odehrává ve stylizované věznici. Nechtěla jsem jít touto cestou, už jen pro její ohledenost. Opustila jsem mříže a vystavěla vězenkyním vyvýšené pokojíčky, ze kterých vlastně není úniku. Každá tak má svůj piedestal. Zde se vracím už ke zmíněnému labyrintu schodišť, které je

za scénou a slouží k rychlému nástupu hereček do svých kóji. Ty prostory jsou stísněné pro pohyb, což bylo pro choreografku Hanku Achilles složitější, každopádně se toho všichni herci zhostili na výbornou.

Tedy vysoká stěna a velký prostor k pohybu, určily další směřování scénografie jako takové.

Ty se ale podílíš i na celé řadě jiných, velmi různorodých projektů. Co tě obecně při práci motivuje a pomáhá ti?

Motivující může být již sama předloha. Ovšem mě vždy motivuje režisér. Ten je hybatelem celého děje. On má určitou představu, co chce inscenaci říct, kam ji směřovat. Jeho jsou první slova a názory. Vy musíte pečlivě naslouchat a začít nabízet vaše vize, myšlenky a názory. Někdy je taková debata tak zapálená, že mi nabíhá soudná představa o scéně už během ní samotné! Další motivací už si musíte být vy sám! Práce scénografa je skvělá v tom, že vás může napadnout řešení kdekoli. A v tom je právě její svobodné poslání a kouzlo. Cokoli vás může ovlivnit.

Scénografka a kostýmní výtvarnice Eva Jiřikovská

Každá inscenace je zároveň týmovým dílem. Co ty osobně považuješ při spolupráci s ostatními za důležité?

Porozumění. To je nejdůležitější. Ctít každému jeho profesi, naslouchat si a pomoci všem k co nejlepšímu výsledku. V muzikálu je obecně kladen největší důraz na pohyb. Proto musím dobře komunikovat s tvůrcem choreografií. Kostým nesmí překážet. Musí být navržen a zpracován tak, aby co nejvíce vyšel vstříc především herci a jeho pohybu. Herec je nositelem, hybatelem děje na jevišti.

Choreograf s kostýmem pracuje, je mu leckdy nápomocen v jeho nápadech. Proto jsme s Hankou musely vzájemně komunikovat.

Například Jirka Hejcman má na začátku tak náročný pohyb, ve kterém protrhl třikrát kalhoty jen v generálovém týdnu. Musela jsem nakonec Hanku poprosit, zda by mohl dělat zkrátka něco jiného.

Naštěstí souhlasila! Musel by se šít kostým zcela nový. Pravděpodobně z jiného materiálu. Ale domluva s režisérkou zněla, že jeho kostým bude zlatý. Ani nevíte, jak je složité koupit dobrý zlatý materiál pro ušití obleku! Obleku, ve kterém se tančí, herec by se neměl potit (potí!), který by měl být aspoň trochu pružný (není!), a vydržet několik repríz (snad!).

Jako každý výtvarník, scénograf či autor kostýmů máš, předpokládám, své oblíbené režiséry. Co je pro tebe rozhodující, když se rozmyšlíš, zda danou nabídku přijmeš, či nikoli a jaký typ režiséra ti sedí?

Jak správně podotýkáš, práci navrhuje režisér. Divadlo oslovuje režiséra.

Spolupracuji naštěstí se samými mně milými a oblíbenými režiséry!

Ano, rozhodující je nabídka od správného režiséra se správným titulem. Jelikož jsem freelance, musím pečlivě zvažovat termíny premiér inscenací, tyto dny se nesmí překrývat. Ideálně by se neměla překrývat práce na více projektech, ale bohužel to u nás v České republice není možné. Na menší inscenaci pracuji například čtyři měsíce, na větších projektech, operách apod., je to třeba až roční práce. V takových případech jsou tam kratší pauzy, kdy práci odevzdáte, ta se musí v daném divadle propočítat, zda se vlezete do finančního limitu, někde zahájit výrobu, i když se ještě ani nezačalo zkoušet. Je to práce náročná na čas a energii. Není to pouze o tom, si v klidu vše vymyslet a vysnit, ale posléze také vše uvést do pohybu (předat do výroby, dozorovat výrobu, nakoupit materiály na šití, vybrat nábytek, vybrat a vymyslet paruky, líčení atd.).

Tedy pokud nabídku přijmu, musím si být jistá, že nekoliduje s jinou mou prací. Osoba režiséra musí být zajímavá (na což si stěžovat opravdu nemohu). Titul se váže k osobě režiséra, ten ho pokud možno vybírá s dramaturgií divadla. Dobrý režisér rovná se dobrý titul.

A jaký typ režiséra mi sedí? Komunikativní, inspirující. Mající jasnou představu, kam chce inscenaci posunout a směřovat. A také, pokud mně, scénografovi, dá možnost většího nádechu, vnést svou inspiraci a dohromady se shodnout nad vizuálností celku.

Jsi velmi vytížený člověk, spolupracuješ s divadly po celé republice. Stalo se ti někdy, že jsi musela nabízenou práci odmítnout, nebo už máš i možnost si práci vybírat?

Jak jsem už zmínila, termíny jsou zásadní. Pokud tedy něco koliduje, musím nabídku odmítnout, kdybych to neudělala, budu muset časově některou inscenaci šidit. To nemohu dopustit. Bylo by mi to vůči všem zainteresovaným opravdu nepříjemné. Je to jistá profesní hrdost. Ovšem jsou kolegové, kteří se těchto manévřů nebojí.

Stane se tedy někdy, že hezká nabídka mě mine. Jednou kývnu na spolupráci, a nemohu pro možná lepší nabídku někoho poškodit.

V letech 2004–2016 jsi byla členkou Slováckého divadla. Jak na toto období vzpomínáš?

Toto je jistým způsobem smutná otázka. Ráda bych ji vysvětlila, ale tím bych poškodila pravděpodobně pány konšele a zároveň Slovácké divadlo.

Každopádně se cítím členem i nadále. A naštěstí jsou v divadle lidé, kteří mi toto připomínají, zlatá Marcelka! (Marcela Trčálková, tajemnice uměleckého provozu, pozn. aut.)

Bylo to období mého profesního růstu. V činnosti jako je scénografie a kostýmní návrhářství nesmíte ustrnout. Každou novou inscenací jste zase na novém startu. Vytvoříte si možná svůj rukopis, ale já ho ráda bořím. Proto bylo pro moji profesi dobré, že jsem si ji během mého působení ve Slováckém divadle mohla vyzkoušet i v jiných divadlech. Pan ředitel Igor Stránský byl hrdý, pokud jsem mohla v jiném divadle prohlásit, že jsem členkou souboru Slováckého divadla, což jsem vždy hrdě připomínala, a jak on říkal – reprezentovat Slovácké divadlo v jiných divadlech. Díky jeho nabídce, podpořené dramaturgyní Ivou Šulajovou, jsem mohla nastoupit do divadla jako nezkušená a na tomto profesním poli vyrůst, dospět a posunout se dál.

Současný ředitel Michal Zetel je skvělý manažer. Rád by divadlo posunul dál, naráží ovšem na složitou současnou legislativu. Jeho práce tak není příliš vidět, ale divadlo se posunulo třeba jen na poli technologií do 21. století. Bohužel díky nedostatečnému financování a dalším nevyjasněným věcem ohledně budovy, má ruce svázané.

Období ve Slováckém tedy skončilo, ale cítím se tam doma stále. Naštěstí mám možnost spolupracovat i nadále. Nabídky režisérů stále přichází. Možná také proto, že ví, že bydlím v Hradišti. Že jsem tu doma a ke Slováckému mám vztah jemný, něžně vřelý až vášnivý.

Ve Slováckém divadle ses jako výtvarnice scény a autorka kostýmů podílela na velké řadě inscenací. Utkvěla ti některá obzvlášť v paměti?

To je těžká otázka. Každá inscenace je vždy jiná a něčím výjimečná. Jsou to dva měsíce života, od počátku zkoušení do premiéry. Vždy se děje něco nového. Historky kolují po každé inscenaci.

Proto nevzpomenu žádnou.

Kromě spolupráce s divadly se věnuješ i vlastní tvorbě. Máš na jiné aktivity kromě divadla vůbec čas, a co nejradší děláš, když zrovna nepracuješ?

Na vlastní tvorbu už nemám čas přes deset let. Ta divadelní mě naplňuje natolik, že už nemám potřebu malovat, nebo připravovat nějakou grafiku.

Během divadelní sezóny nemáte možnost vzít si volno. Pokud si ho tedy nenaplánujete. A to je obvykle možnost chvilku si vydechnout a někam vyjet na milované lyže, nebo na oblíbenou Srí Lanku.

S Davidem (partnerem), stále něco kreativně vymýšlíme, a to společně „kreování“ nás navzájem naplňuje. Rádi objevujeme cokoli nového, ale také rádi odpočíváme.

Na mé profesi je pro mě nejtěžší neustálé cestování. Ty přesuny během roku mě vysilují, a proto jsem kolikrát velmi ráda, že jsem prostě v Hradišti. Kde si ráda zacvičím jógu,

projdou se kolem řeky, vyjedu na kole, bruslích. A také si zanářádám, jaký potenciál to město má, ale není využitý! Především v architektuře.

Musím konstatovat, že tvá kariéra je obdivuhodná. Máš nějaké nesplněné touhy a sny, co se tvé profese týče?

Taková slova mě vždy překvapí. Ale zároveň velmi potěší! Já ovšem nepocituji nějakou kariéru, dělám, co mě baví a naplňuje. To asi nemůže říct každý o své práci. A proto si toho nesmírně vážím, že si žiju tento pracovní sen, který se každou sezónou rozrůstá o další zajímavé snění. Jednou to bude Snář v brožované vazbě... (směje se).

Na závěr, prozrad', co tě v nejbližší době po prázdninách čeká, na co se těšíš a co máš v plánu?

Mám rozpracované dvě inscenace v Praze ve Švandově divadle a Městských divadlech pražských.

Posléze ještě přibude znovu inscenace ve Švandově a momentálně již pracuji na scénických návrzích pro Bizetovu operu Lovci perel do Moravského divadla Olomouc. Hodně se těším na titul po novém roce s Michalem Zetelem, který pravděpodobně zatím nemohu prozradit. Ale tento druh dramatiky je mi velmi blízký.

Mnohokrátě děkuji za rozhovor. Zdravím všechny v divadle od vrátných až po třetí patro. Zdravím také všechny příznivce Slováckého divadla. Buďte mu i nadále věrní. Divadlo se nemění, měníme se my v této době.

Mezičas 1

Garderobiérka Helena Kupová aneb Život mezi kostýmy

S garderobiérkou Slováckého divadla Helenou Kupovou jsme se sešly těsně před premiérou muzikálu Chicago. Slavný kus vyznačující se výraznými kostýmy a spoustou třpytek a flitrů se souborem před prázdninami nastudovala režisérka Linda Keprtová. Premiéra se konala v sobotu 22. června. Garderobu má v této inscenaci na starosti Ludmila Kalabisová a Helena Kupová, která prozradila, jak se žije mezi divadelními kostýmy.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Chicago je nejdražším a nejnáročnějším kusem v historii Slováckého divadla. Vnímáte to tak? Je to určitě náročné po všech stránkách, jak pro herce, tak pro garderobu a jiné složky divadla.

Je tato inscenace v něčem jiná než obvykle?

Je to jiné hlavně v tom, že mám v této hře sedmnáct hereček a musím jim co nejlépe umístit oblečení, aby to měly z jeviště blízko, co nejvíc pohodlné a čisté kostýmy na každou reprízu.

Chicago je, jak jste sama zmínila, co se týče kostýmů poměrně náročné, hodně převleků a flitrů.

Zrovna ráno už jsem jedny šaty musela zašívát (úsměv).

A takové šaty vyrobené celé z flitrů se dají i normálně prát? Ano, buď ručně, nebo na krátký program i v pračce.

Máte představu, kolik je ve Slováckém divadle kostýmů?

To nemám, ale můžu říct, že jsem měla sto kostýmů jen v muzikálu Pokrevní bratři.

Baví Vás vaše práce, a co Vás vůbec do Slováckého divadla přivedlo?

Já jsem v divadle třináct let a mě to tady hrozně baví. Práce

je fajn a s bezvadnými mladými lidmi, člověk mezi nimi omládne. Do Slováckého divadla jsem chodila na představení a měla jsem tady kamarádky, navíc jsem z oboru, protože jsem vyučená krejčová.

Mohla byste tedy i šít?

Musím. Mám to v náplni práce.

Co všechno práce divadelní garderobiérky obnáší?

Musím vyprat, vyžehlit, chodit do čistírny, do opravy obuvi... a spoustu dalších činností.

Do šatny zrovna přicházejí herečky v krásných kostýmech z muzikálu Chicago a člověk si na chvíli připadá, jako by se vrátil v čase a ocitnul se ve třicátých letech v Americe nebo na natáčení nějakého filmového trháku z té doby...

Kde se kostýmy skladují?

Kostýmy máme uskladněné v překladišti, částečně v garderobě a na různých jiných místech, kde je místo (úsměv).

Na jakou hru ráda vzpomínáte?

Velice zajímavé bylo, když jsem pracovala s Květou Fialovou, to bylo moc příjemné setkání. Děkala jsem s ní dvě hry, Harold a Maude a Oskar a růžová paní. V Pokrevních bratrech zase bylo obohacující setkání s Yvettou Blanarovičovou. Obě herečky byly velice vstřícné a nenáročné.

Pamatujete si i na nějaký průšvih s kostýmem? Že se třeba něco roztrhlo?

To se občas stane a narychlo se to musí, většinou během přestávky, opravit. Jednou jsem paní Blanarovičové

přehodila skříňky, ale bylo to v pohodě, ona si s tím bravurně poradila a zvládla to. A jednou jsem na divadelním zájezdě zapomněla jedné herečce vzít černou podprsenku, která byla součástí kostýmu. V autobusu jsem si naneštěstí

všimla, že ona dotyčná má na sobě bílou, takže když jsme přijeli na místo, sháněla jsem po celém městě černou podprsenku, což se nakonec podařilo, a naštěstí tak bylo po trapasu (směje se).

Garderobiéři a garderobiérky

Žijí jednak v krejčovnách a nekonečných garderobách, jednak v herečkových šatnách. V takové garderobě byste mohli obléknout celou pražskou posádku, ovšem poněkud nesourodě; visí tam třicet římských senátorů, tucet mnichů, čtyři kardinálové, jeden papež, padesát římských zbrojnošů s přilbami i meči, dvacet Chodů, sedm drábů, dva nebo tři kati, pár Oněginů, sametoví a hedvábní kavalíři, španělští rytíři s tykvovitými gaťaty, dále celé trsy pastýřských a mušketýrských širáků, hrozny šišáků a čák, beranice a bojarské papachy, kupy škorní, brslenek, valdštejských štulpen, opánků, holínek a španělských bot, meče, šavle, palaše, rapíry a kordy, pásy a řemeny, postroje, krejzlíky, epolety a šerpy,

brnění a štíty, trikoty, usně, kožíšiny a brokáty, koženky, košile a domina, atily a čamary, nesmírný a nicotný inventář, kde je všechno, ale nikdy to, čeho je třeba. Ctihodný starý inventář je šit z dobrých a drahých látek; dnes se šije z papíru, podšívkového klotu nebo pytloviny, pomaluje a postříká se to barvami, a je to; lidi, to to zblízka vypadá! I garderobiéři mají svůj poměr k divadelní hře. To nic není, řeknou, tam není žádné převlek.

*Brslenky – krátké selské kožené kalhoty. Pozn. red.

*Atila – husarský kabátec zdobený šňůrami. Pozn. red.

(čerpáno z knihy Karel Čapek: Jak se co dělá)

Je

Padesát krásných a šťastných let Igora Stránského

Letos je to neuvěřitelných padesát let, kdy Igor Stránský – režisér, dlouholetý ředitel slovácké scény a herec – nastoupil do Slováckého divadla. Začínal záskokem a končil jako principál, kterým byl pětadvacet let. Za tu dobu nastudoval více než devadesát inscenací a především se zapsal do srdcí a myslí diváků i divadelníků.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Letos to bude padesát let, co se Vaše životní cesta spojila se Slováckým divadlem. Jaký je to pocit, když se ohlédnete zpátky?

Padesát krásných a šťastných let. Každý den přinášel něco nového a zajímavého, takže snad nebyl jediný, kdy bych se netěšil jít do „práce“...

Do divadla jste přišel v roce 1969. Jaké tehdy „Slovácké“ bylo?

Slovácké divadlo bylo tenkrát zájezdovou scénou, která obhospodařovala jihovýchodní část Moravy a také západní okraj Slovenska. Na své mateřské scéně odehrálo za divadelní sezónu maximálně 20% představení. Odborná veřejnost vnímala „Slovácké“ jako divadélko někde na okraji zájmu a pro mnohé bylo zcela zbytečné.

V Uherském Hradišti jste začínal jako herec. Vzpomenete si ještě na svou úplně první roli?

Byl to záskok za nemocného Lubomíra Vraspíra ve hře Romaina Rollanda Přijde čas. Pamatuju si, že byla tenkrát

naplánovaná zkouška, ale nikdo na ni nepřišel (směje se). Ale nakonec se všechno zvládlo.

Později jste se rozhodl vystudovat i režii na JAMU. Co Vás tehdy k tomuto kroku vedlo?

Od prvních kroků v profesionálním divadle, byly to tenkrát Pardubice, mne práce režiséra zaujala. A při studiích na JAMU v Brně jsem se přátelil se studenty režie Petrem Scherhaufem, Zdeňkem Pospíšilem, Evou Tálskou a Pavlem Hradilem. A už tehdy uzrálo rozhodnutí, že je budu za čas následovat.

Dokázal byste říct, co Vás na obou profesích baví nebo bavilo nejvíc?

Herec prožívá svůj večer v roli, kterou momentálně hraje. Samozřejmě sem patří i doba zkoušení. Režisér je však tvůrcem celé inscenace a práce na ní trvá několik měsíců. V té době se ponoří do světa, kde si připadá jako cestovatel, který objevuje stále něco nového. Proto režii stavím na místo první, ale vůbec se nebráním a jsem i rád, když se mohu na prkna, která znamenají svět postavit i jako herec.

V roce 1990 jste své působení rozšířil i o funkci ředitele divadla, ve které jste nakonec vydržel celých pětadvacet let, což je skutečně obdivuhodně dlouhá doba. Byla to pro Vás tehdy vítaná změna, ocitnout se najednou ve vedení divadla?

Od poloviny roku 1988 jsem byl uměleckým vedoucím Slováckého divadla. Během sametové revoluce jsem dělal mluvčího při shromáždění občanů na náměstích a patřil jsem i mezi zakladatele Občanského fóra. V této době jsem také akceptoval nabídku většiny zaměstnanců SD, abych přijal funkci zastupujícího ředitele. A protože počátkem devadesátých let se „Slovácké“ ocitlo v nelehké existenční situaci, přihlásil jsem se do výběrového řízení na funkci ředitele, kde jsem si stanovil jako hlavní úkol zachovat činnost divadla se stávajícím počtem uměleckých pracovníků a zvýšení kvality tvorby na úroveň předních divadel v naší republice. A to se snad podařilo. Nebyla to touha po ředitelské židli, ale snaha o novou tvář Slováckého divadla a potvrzení jeho životaschopnosti.

Vy jste, mimo jiné, držitelem zlaté plakety CZECH TOP 100 Symbol úspěšných a také Ceny města Uherské Hradiště. Co pro Vás tato ocenění znamenají?

Každé takové ocenění je milou pozorností a zhodnocením práce. Kdyby však Slovácké divadlo nebylo výborným pracovním týmem, nikdy by se žádná taková cena k mojí osobě nedostala.

Kromě těchto cen často Vaše inscenace oceňují i diváci a odborná porota. Je to pro Vás určitá zpětná vazba nebo spíš třesnička na dortu?

Spokojený divák, respektive kladné vyjádření odborné poroty, je pro mne tím největším oceněním. Cílem mé umělecké tvorby je snaha o co nejlepší komunikaci s diváky. Dělán divadlo přece pro ně a ne pro jakékoliv exhibování a předvádění režiséřské geniality. Takové divadlo je mi cizí, nechci a neumím ho dělat. Stačí mi upřímný pohled a úsměv diváka, kterého jsem dokázal oslovit.

Ve funkci ředitele Vás v roce 2015 vystřídal Michal Zetel. Sledujete jeho práci, a jak si podle Vás momentálně Slovácké divadlo vede?

S Michalem Zetelem přišla do „Slováckého“ mladá a čerstvá krev. Je zde patrná snaha o moderní tvář divadla v jedenadvacátém století. Ne všechno se zcela zdaří, ale Michal Zetel je ambiciózní principál, který se dokáže z chyb, při své náročné snaze o originální tvář Slováckého divadla, poučit. Jako emeritní ředitel vzpomínám, že jsem si nejednou rozbil hubu.

Vášim nejnovějším počinem bude na podzim slavné drama Přelet nad kukaččím hnízdem. Jak se na tuto práci těšíte?

Téma „Kukačky“ v sobě nosím už hezkou řádku let. Nyní nazrála doba, kdy se mohu do svého snu s vervou pustit. Na každou svou novou režii se vždy těším, ale „Kukačka“ má možná o coul náskok...

„Přelet“ si zřejmě velká část diváků spojí s dnes již kultovním filmem Miloše Formana s Jackem Nicholsonem v hlavní roli. Vy ovšem chcete vycházet spíš z knižní předlohy, román Vyhodte ho z kola ven Kena Keseyho. Mohl byste nastítnit, v čem je zásadní rozdíl mezi filmovou a divadelní verzí a existují třeba motivy, které Formanův film úplně pomíjí?

Zcela záměrně se vyhýbám srovnání s geniálním filmem Miloše Formana. Pro moji práci je rozhodující román Kena Keseyho, resp. jeho dramatizace Dalem Wassermanem. Zde se už Forman značně vzdaluje. Chtěl bych, aby byl divák naší inscenací a jejím výkladem natolik zaujatý, že by neměl čas na jakoukoliv konfrontaci s filmem. Něco podobného se nám podařilo i při Králově řeči. Hlavním motivem, který film opomíjí, je linka indiána Bromdena, který celým románem provází, dění vidíme jeho očima, zpočátku si nemůžeme být jisti, do jaké míry je vypravěčem spolehlivým – což dodává ději napětí.

Na zahajovací zkoušce jste nastínil základní téma hry, kterému se chcete věnovat, což je manipulace s lidmi a vzdor, který proti systému nemá šanci. Myslíte, že jsou tato témata dnes aktuální víc, než tomu bylo v době napsání knihy a následně divadelní hry, tedy v 60. letech minulého století?

Ústřední konflikt Keseyho předlohy z bouřlivých 60. let dvacátého století je aktuální i po padesáti letech. Je to střet mezi svobodnou individualitou a mocenskou institucí. A vnitřní svoboda je nezcizitelná.

Hlavní postavou hry je kriminálník, karbaník, rváč a rebel Randle McMurphy, který ale velice reálně vidí zrůdnou realitu ústavu pro choromyslné a i přes snahu zůstat „sám sebou“ a hájit práva ostatních, se mu nakonec právě jeho přístup k věci stane osudným. Myslíte, že je McMurphy tragická postava?

Odpovím protiotázkou. Je Don Quijote de la Mancha tragickou postavou...? Není to náhoda, že Dale Wasserman napsal také muzikál Muž z kraje La Mancha...?

Protipólem McMurphyho je sestra Ratchedová. Jak ji vidíte Vy?

Už při prvním čtení se mi vybavil přesný název sestry Ratchedové. Je to svině s andělskou tváří. A nejsou i kolem nás?

Ve Slováckém divadle jste režíroval už přes 90 inscenací. Máte nějaký nesplněný režijní sen?

Budu-li skromný, bude to okolo čísla deset. Když stihnu polovinu, dostanu se k číslu 100.

Igor Stránský při práci

Být kreativní, ale neumřít hladu

Mmcité+, firma, která se zabývá designem v dopravní infrastruktuře a Slovácké divadlo. Dvě značky, které už dávno svým významem překročily oblastní perimetr a jsou ve svém oboru zavedené pojmy. A jejich dvě vůdčí osobnosti, ředitel divadla Michal Zetel a designér a spolumatel skupiny mmcité Radek Hegmon.

To, že divadlo musí být tak trochu byznys a byznys tak trochu divadlo, asi všichni tušíme. A že ani jedno nejde bez peněz, ale ani bez emocí, taky. Možná i proto se mmcité+ stalo hrdým podporovatelem zatím poslední inscenace Slovackého divadla, muzikálu Chicago. Což byla skvělá příležitost se potkat a pobavit se o tom, jaké to je mít firmu nebo řídit divadlo a jestli to náhodou není tak trochu totéž...

Radek Hegmon: My jsme ani původně firmu nechtěli mít, ale děláme design, takže musíme lidem ukázat produkt. To samé je asi i s divadlem. Taky máte vizi a chcete těm lidem něco sdělit.

Michal Zetel: Přesně tak. Akorát je tam ještě jeden problém v tom, že tady není vyčíslitelná a prokazatelná návratnost. Neustále to musím někde obhajovat, dotovaná kultura je pořád ve ztrátě. Trávím 90 % času tím, že někomu, kdo tomu nerozumí a ani ho to nezajímá, vysvětluju, že to má přidanou hodnotu a nějaký smysl. Nemůžu to nacenit a prodat. Měl jsem vlastní divadlo, kde jsem byl svým pánem, ale prostředky, které jsem byl v tomhle režimu schopný získat, nebyly ani na to, abych uživil sebe, natož rodinu. Takže jsem to neustále dotoval svým časem. Pak se objevila možnost jít do Hradiště, po které jsem sáhl s vírou, že když ukážu své schopnosti, nebude potřeba věnovat tolik času na přesvědčování. Ale ukázalo se, že dělat to, co chci, jde ještě hůř, než v tom předchozím divadle. Potřebuju totiž neuvěřitelné množství času na to, abych někoho přesvědčoval, že to vůbec můžu dělat.

Tohle si taky často říkám. Že mám svobodu, ale strašně drazo vykoupenu. Zrovna teď jsme řešili naši značku Egoé, kterou budujeme, ale musíme dávat peníze do vývoje, abychom mohli dělat to, co nás baví. Zatím se do toho investuje, ale už je to na hraně, a já zas budu muset sehnat další peníze.

S totální zodpovědností, že si to musí někdo koupit nebo to bude mít negativní následky. A takhle to bylo na začátku i s mmcité, byli jsme na existenční hraně, ale dělali jsme to, co nás bavilo. Za těch 30 let si nepamatuju, že bych dělal něco jiného.

Jasně. Chápu to správně, že to je vlastně i taková obrana proti tomu, že ten byznys třeba za 20 let spočítáte a zjistíte, jestli to klaplo nebo ne?

Počítáte to samozřejmě průběžně, ale když jsme s mmcité začínali, tak jsme 10 let dost živořili. Vystěhovali nás z bytu, pořád nějaké exekuce, ale chodili jsme na jednání na radnice a tvářili se, že je to v pohodě. Pamatuju si, jak moje

první manželka Vladka měla svátek a já jsem jí donesl kytku, na kterou jsem si samozřejmě půjčil. A ona mně hned ve dveřích řekla: „Od koho sis na to půjčil?“ (smích)

Abych se k tomu ještě vrátil... Takže ta obrana je růst?

To asi není řešení. Růst je vytloukání klínu klínem. Jediná obrana je asi být ve střehu, dělat to dobře a mít zpětnou vazbu.

Já mám ještě jedno zásadní téma, které mě u vás zajímá. Mám někdy pocit, že kultura, v tom modelu, ve kterém ji děláme my, je tomu zřizovateli trochu navzdory. Každé město ví, že by mělo mít nějakou kulturu, že jsou za to body, že se to počítá a že to lidi chtějí, tak to dělají. Ale raději by to podle mě ani nedělali. A vy to dělat nemusíte a stejně máte festival.

Hezky to pojmenoval jeden náš kolega, který řekl, že věří, že to časem bude sraz, na který nebudou lidi jezdit jenom za námi, ale aby se hlavně potkali mezi sebou. Ti lidi jsou naši klienti, projektanti. Když se s vámi mají dobře, tak jde v konečném důsledku spočítat, o kolik má člověk míň jednání a stejně toho dokáže víc prosadit. Festivalem WiFič ven! se samozřejmě realizujeme, ale není to rozmar. Přináší to i něco k prosazení toho, co děláme.

Je to ale stejně vize, nemáte důkazy, že ne?

To tak je. Všechno jsou to vize, z pěti projektů tři nevyjdou a základ je se z toho nezhroutit, udržet ty dva a hledat další. Protože vize většinou nevyjdou.

Vy jste se rozhodli v tomhle kraji, kde je důležité víno a co si myslí sousedi, nejt cestou přes folklór, ale pozvali jste si Tata Bojs.

My si totiž myslíme, že kdybychom začali dělat to, co chtějí ti druzí, tak se nám to stejně nepovede. Lepší je sdělovat to, co má člověk v sobě a pak je to dlouhodobě jednodušší, i když to třeba ze začátku hned nezafunguje. To platí i o designu. Když tomu člověk věří, umí to i dobře vysvětlit a prodat.

Takže když to přeložím, tak jsou vlastně Tata Bojs výrazem kultury vaší firmy?

Ano, myslím, že to tak je.

A uvědomujete si, že mně tím dost komplikujete život? (smích) Ted' to říkám trochu s nadsázkou, ale já se zabývám dvacet let kulturou, snažím se budovat nějaký obraz a najednou si tady nějakí železáři udělají festák! Byl jsem tu vloni, urvali jsme se s manželkou. Hlavní lákadlo byli Tata Bojs, Milan Cajs, kterýho manželka miluje. Ale my jsme se pak odsud nemohli vůbec dostat, každou půl hodinu jsme volali domů, aby nám ještě pohlídali děti. To byla prostě neuvěřitelná akce... Co si to dovolujete? (smích)

A není to taky třeba tím, že my nejsme úplně klasická firma, že jsme kultura stejně jako vy? A jediný problém je, že vy třeba máte víc jistoty a míň svobody a my nemáme žádnou jistotu a víc svobody.

Akorát, že umění plus jistota většinou rovná se nuda, šed', takže si myslím, že k tomu ta nejistota patří. To mně třeba osobně komplikuje život, protože bych taky raději dělal to, co je autenticky moje, ale narážím na vkus většinového daňového poplatníka, který má pocit, a to je i správně, že je to divadlo tak nějak jeho a on by měl rozhodovat o tom, co tam bude a nebude.

To je úplně stejně zajímavé i u designu, jak moc se držet průměru a jak moc řešit to, jak vás to naplňuje. My tu třeba máme obrovský problém, a to je střet pragmatiků a kreativců. Kdyby spolu líp komunikovali, tak to všechno bezvadně funguje a můžeme se posunout ještě dál. Pořád je potřeba se o věcech bavit a vysvětlovat. Kdybysme se měli držet průměru, tak to dopadne hrozně. Už bysme to nebyli my.

Když člověk vezme divadlo zřizované městem a naši firmu, která je zřízená na základě emocí, tak si myslím, že my máme blíž k divadlu, možná ochotnickému, a vy tím, že musíte podléhat pravidlům města, máte blíž k fungování firmy.

Vy jste Divadlo Na zábradlí nebo Činoherní klub, kdežto my hrajeme roli Ikea. Protože jsme tady pro celý region. Ale na druhou stranu si myslím, že je dobré to vědět a nesnažit se jít proti tomu. Asi je správně, abych já případně odešel, když chci dělat jiné divadlo, než abych měnil Slovácké divadlo, které tady funguje roky a má opravdu sloužit všem. A jak je to třeba s tím Dejvickým divadlem? Ono si na sebe vydělá?

Ekonomicky jsme mnohonásobně úspěšnější než Dejvické divadlo. Oni mají podstatně větší dotaci než my a vydělají polovinu toho co my. Jsou skvělí, ale mají malinký sál, takhle se to srovnávat úplně nedá.

Mě strašně štve, že mám v práci v drtivé většině lidi, kteří jsou mimořádní a já je prostě nemůžu zaplatit. Jednak proto, že existuje naprosto zvrácený systém tabulek, které zvlášť v umění nedávají vůbec smysl, a druhá věc je, že já ty peníze stejně ani nemám.

A není to tak, že když člověk padne na hubu, je schopen dělat lepší věci?

Ne. My těch omezení v divadle máme tolik... Například jsme ve vrcholné fázi zkoušení a mám tam herce, třeba nějaká hlavní role, a já cítím, že je ten člověk na pokraji zranění nebo fyzického zhroucení. Mám tři možnosti. Bud' to ho mačkat dál, takže dopoledne zkouší a večer musí hrát, anebo večer zruším dvě představení, aby si třeba jeho hlas odpočinul, v čemž jsou složité finanční a organizační následnosti. Nebo risknu to, že se to podělá a pak se to třeba celý rozpadne. Ti lidi jsou nezastupitelní. Ano, je to o lidech. Bez dobrých lidí a vztahů to vůbec nejde dělat. My to tady máme taky. Dokonce si myslím, že na tvarech našich věcí je poznat, kdy nám bylo dobře a kdy špatně. Vy jste říkal strašně zajímavou věc a mně to teď bude vrtat hlavou. Že jste asi přece jenom trochu víc punk než my, přestože jsme divadlo. My jsme fakt asi serióznější firma.

No stoprocentně.

To je teda ale strašná trága! (smích)

Rozhovor zaznamenal David Zezula.

WiFič ven! Druhý ročník venkovního setkání
12.–13.9.2019, Bílovice 519

Umakart

Čtvrtek od 18:00 DJ Mardoša Slam poetry vernisáž Jiří Kolář

Mňága&Žďorp

Pátek od 14:00 Hrubá hudba Komorous Gingerhead

Korben Dallas

vernisáž Jiří Thýn a designité+ Ballin' Zlín Gastromapa Lukáše Hejlíka výtvarná dílna pro děti

Michal Malátný

(Chinaski)

rozhovory s hosty

Lucie Výborná

Aktuální info na wifiven.cz Předprodej vstupenek na ticketportal.cz Změna programu vyhrazena.

EGOE

mmcité+

designcité+

construction cité+

kavocit

STUDIO 9

Kříž u potoka končí!

Poslední možnost zhlédnout oceňovanou inscenaci režiséra Martina Františáka Kříž u potoka na domácím jevišti bude ve **středu 18. září od 19 hodin**. Vstupenky jsou k dispozici v pokladně divadla nebo online na webových stránkách www.slovackedivadlo.cz. Ve **čtvrtek 12. září** se Slovácké divadlo s dramatem Karoliny Světlé představí jako host na 27. ročníku Mezinárodního festivalu Divadlo Plzeň.

Mezičas 2

Josef Fojta: „Divadlo je mi inspirací a radostí“

Hudebník, skladatel, korepetitor a multiinstrumentalista Josef Fojta se Slováckým divadlem spolupracuje jako autor scénické hudby, hudebního i pěveckého nastudování už od roku 1999; podílel se zde již na šestadvaceti titulech. „Za tu dobu to byl nespočet krásných projektů a inscenací. Každá příležitost byla výzvou,“ říká. Jeho nejnovějším počinem je hudební nastudování známého jazzového muzikálu Chicago, který měl premiéru na konci června.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Nejnověji máte ve Slováckém divadle „na kontě“ hudební nastudování slavného muzikálu Chicago. Jak náročný byl a je pro Vás tento projekt?

Muzikál Chicago byl a je velkou výzvou jak pro tvůrčí tým, tak pro herecký soubor. Moje příprava začala vlastně už před pěti lety, kdy jsem poprvé na Broadwayi v New Yorku viděl tuto inscenaci živě. Byl jsem naprosto nadšený. Jednak provedením, které je prostě jedinečné a naprosto strhující, a pak nadčasovostí samotného příběhu. To, o čem se v něm pojednává, bylo aktuální před padesáti lety a je aktuální i dnes. Tenkrát jsem si říkal, že to musíme udělat u nás ve Slováckém divadle.

V Chicagu hrajete s kapelou „naživo“. Má to nějaká úskalí nebo naopak výhody?

Hudba v muzikálu Chicago je svébytná a geniálně zkomponovaná. Velmi rychle se dostává pod kůži a divák naprosto neomylně uvádí do atmosféry hry. Když jste vtaženi do samotného děje, vlastně ji vůbec nevnímáte a máte pocit, že spolu s choreografií a scénou tvoří jednotlivý celek, který je naprosto monumentální. To, co zní samozřejmě a jednoduše, je často velmi náročné a klade velké interpretační požadavky na herce i muzikanty. Je neuvěřitelné, kolik toho musíte zvládnout, aby to působilo nenásilně a samozřejmě. Jsem

šťastný, že se nám ve Slováckém divadle podařilo postavit kapelu, a tím pádem můžeme hrát hudbu živě. V případě muzikálu je to vždycky lepší. Každé představení totiž přináší neopakovatelnou atmosféru, kterou živá hudba ještě více podtrhne. Náš divák může být nadšen – vždycky vidí a slyší originál (úsměv).

Jak hodnotíte práci hereckého souboru na tomto slavném muzikálovém projektu?

Myslím, že každému z nás bylo od začátku jasné, že nás čeká dlouhá a náročná cesta. V rámci tohoto žánru se rovnocenným způsobem setkávají tři složky – činoherní, taneční a pěvecká. Aby byl výsledek vyvážený, musí každá z těchto hereckých dovedností dojít maximálního naplnění, které přechází v naprostou přirozenost. S radostí sleduji proces tvoření a s tichým obdivem smekám před naším uměleckým souborem. Je pozoruhodné, s jakou pílí a trpělivostí dokáže krok za krokem jít za svým cílem.

Zajímalo by mě, co je u tohoto typu inscenace, kdy je důležitá souhra muzikantů i herců na jevišti, nejdůležitější a co vy, jako hudebníci například nesmíte opomenout?

Na vzniku jakékoliv divadelní inscenace se podílí mnoho profesí. Nejínak je tomu u muzikálu. Poctivě a do detailu provedené řemeslo jevištní stavby, techniků, zvukařů, osvětlovačů, vážených dam z garderobiéry, vlásenkářek, rekvizitářek a dalších víceméně nenápadných lidí, to všechno je nedílnou součástí krásného a úspěšného celku. V neposlední řadě také pánů muzikantů, kteří doprovázejí představení hraním na nejrůznější hudební nástroje. Nutno dodat, že se jedná o vynikající hudebníky, často přední hráče našich symfonických orchestrů a jiných hudebních těles. Například klarinetista

Zdeněk Marušák vystřídá během představení pět nástrojů. Kontrabasista Karel Pevný se skvělým způsobem ujal basového partu a během několika měsíců se naučil hrát na tubu, klobouk dolů! Zdánlivá maličkost, ale tady je jasné, že bez osobního nasazení a chuti jít do toho, by se muzikál Chicago nedal realizovat s živou kapelou. Důležitá je přirozená schopnost naslouchat tomu, co se děje na jevišti, ve správný čas hrát naplno a stejně tak se umět upozadit a být partákem, který vytváří pevný doprovod. To všechno vyžaduje zkušenost a také jistou dávku odvahy. A každý z našich muzikantů ji má. Potom je to všechno dohromady radost. Máme vynikající kapelu!

Ještě před premiérou v Uherském Hradišti jste spolu s ředitelem divadla Michalem Zetelem viděli v New Yorku broadwayské Chicago. Srovnávat obě provedení asi nebudeme, spíš mě zajímá, jestli jste načerpal inspiraci nebo Vám to jinak pomohlo v práci na uherskohradištské inscenaci?

Jedno rabínské přísloví říká, že moudrý se učí od všech. Vidět tuto hru na místě, které je kolébkou tohoto žánru, nemůže zůstat bez pozitivní odezvy. Zároveň si připomenete, že se pořád máte co učit, a někde v koutku srdce jste vděční, že můžete být u toho, když se to dělá doma.

Se Slováckým divadlem už spolupracujete už od roku 1999, což je letos 20 let. Vybarví se Vám nějaká konkrétní inscenace, na kterou rád vzpomínáte?

Za tu dobu to byl nespočet krásných projektů a inscenací. Každá příležitost byla výzvou. Ta, u které jsem stál jako autor hudby či hudební úpravy, a také ta, u které jsem měl na starosti hudební nastudování a korepetice. Nezapomenutelná je má první inscenace Olga a ďábel v režii Davida Vackeho, kde jsem napsal

autorskou hudbu, a také třeba Vojnarka v režii Igora Stránského s choreografií Ladky Košíkové. Velký zážitek z poslední doby mám z realizace naší pohádky Anička a bylinkové kouzlo v režii Jakuba Macečka, jejíž text a libreto napsal můj dlouholetý přítel Emanuel Míšek. Kolegové – herci Slováckého divadla – se také podíleli na vzniku CD Bylinky – písničky z hrnečku, kde jsou písničky z tohoto představení. Mám spoustu hezkých vzpomínek, poznal jsem řadu mistrů svého oboru. Divadlo se pro mě stalo součástí života, je mi inspirací a radostí.

Kromě spolupráce s divadlem máte i řadu dalších projektů, jste členem Hradišťanu. Jak se Vám daří vše časově skloubit?

Můj profesní život je naplněný hudbou. Patřím mezi ty, kterým se stal koníček povoláním a láskou na celý život. Nedovedu si představit, že bych se věnoval něčemu jinému, jsem šťastný. Život mi poslal do cesty skvělé kolegy. S některými nás pojí pevné pouto přátelství, což je velký dar, a vážím si toho. Samozřejmě to s sebou nese i jisté časové vytížení, ale kde je vůle, tam je cesta; nebo jinými slovy, když ji miluješ, není co řešit (úsměv).

Na závěr, prozradíte, na čem zrovna pracujete, a plánujete i nějakou další spolupráci se Slováckým divadlem?

V současné době připravujeme volné pokračování projektu Bylinky – písničky z hrnečku, jen budeme mít trochu jiné téma. Věřím tomu, že se našim příznivcům bude líbit. Před námi je také spousta krásných podzimních koncertů s Hradišťanem a k tomu hledím vstříc i novým divadelním výzvám. Ovšem je-
diné, co k nim zatím můžu prozradit je, že se diváci Slováckého divadla mají na co těšit.

Děkuji za rozhovor a přeji vše dobré!

Bude

„Naším cílem je, aby nabídka byla pestrá a každý si v ní našel ten svůj top kus“

Slovácké divadlo ani v nové sezóně nezapomíná na své nejmenší publikum. Už v listopadu odstartuje Pohádkové předplatné a chystá se také jedna novinka. Více prozradila v následujícím rozhovoru manažerka Slováckého divadla Jitka Honsová.

Blanka Šmejdovcová
šéfredaktorka

Jitko, na podzim startuje nové Pohádkové předplatné. Prozradíš, na jaké tituly se mohou nejmenší diváci těšit?

V tomto školním roce máme opět pestrou nabídku inscenací, na kterou se naši nejmenší diváci mohou těšit. Půjde celkem o čtyři tituly. Předplatné odstartuje v listopadu klasickou pohádkou dle Oscara Wilda Šťastný princ, které se v kladenském Divadle Lampion režijně chopili bratři Formani. Půjde o krásnou, výpravnou pohádku, ve které uvidíme i jednu z našich bývalých hereček, Báru Nesvadbovou. Naši nejmenší diváci si ji jistě dobře pamatují jako Květušku z pohádky Špalíček pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici). Po Vánocích se pak děti mohou těšit na velmi oblíbené Divadlo Drak, které k nám přiveze pohádku O zlaté rybce. V únoru nás čeká rockové divadlo Malá Mína zmlsaná, kde se děti dozvědí, co se děje s potravinami, které nechtějí jíst. Sezónu zakončíme inscenací Komáři se ženili aneb Ze života obtížného hmyzu, kterou k nám doveze vyhlášené Naivní divadlo Liberec. Na tento kus se já osobně těším obzvláště! Dostat sem toto jedinečné divadlo nás stálo tři roky vyjednávání a já věřím, že diváci budou velmi spokojeni.

Jak vůbec takový plán pro nejmladší publikum vzniká a kdo se na jeho tvorbě podílí?

Přes rok sledujeme u divadel, která se na dětské publikum specializují, co nového a dobrého se u nich chystá, některá představení sami navštívíme, některá si necháme doporučit. Finální stavbu dramaturgického plánu mám tu čest tvořit já, úzce ale spolupracuji i s dramaturgií a ředitelem SD. Naším cílem je, aby nabídka byla pestrá a každý si v ní našel ten svůj top kus.

Slovácké divadlo nabízí i předplatitelskou skupinu Junior. Pro koho je primárně určena?

Skupina Junior vznikla jako poslední předplatitelská skupina. Napadlo nás to proto, že některé děti odrůstaly Pohádkovému předplatnému, které je určeno dětem asi do 8 let. Pokud se jim ale v divadle líbilo, neměly v čem pokračovat. Na pohádky

už byly dost velké, na Žákovské předplatné však ještě malé. Bylo tedy třeba přijít s adekvátní nabídkou pro děti ve věku 9–12 let. Povedlo se nám to a od loňského roku máme předplatné Junior. Diváci čekají tři tituly rozličných žánrů. Prvně se představí Pavol Seriš s pantomimickým představením Ze ZOO, dalším titulem bude inscenace o hraní počítačových her Play the Game, poslední inscenací pak bude dobrodružný Bílý tesák.

Co se týče volby jednotlivých titulů a ohlasů na ně, máte i zpětnou vazbu, která pomáhá při plánování další sezóny?

Ano, zpětnou vazbu máme od lidí, kteří do divadla chodí a nebojí se o svůj dojem podělit. Já jsem měla loni velkou obavu o to, jak diváci vezmou operní pohádku. Obávala jsem se, že to pro děti, a možná spíš pro rodiče, bude velmi náročný kousek. Byla jsem však mile překvapená, kolik pozitivních ohlasů jsme na ni měli. To nás přesvědčilo, že jít formou ukázky různých scénických žánrů je správný směr.

Zajímalo by mě i Studentské předplatné, což je skupina, která si, předpokládám, nejčastěji utváří názor na zhlédnutá představení. Komunikuje divadlo nějakou formou s tímto publikem, popřípadě neuvažovali jste o nějakém projektu, jak zapojit studenty i aktivně?

Ano, studentům jsme letos dali možnost vyjádřit se pomocí dotazníků, kde měli možnost okomentovat, jak se jim líbily zhlédnuté inscenace. Dostali jsme tak skvělou zpětnou vazbu. Inscenace, která u studentských diváků v loňském roce vyhrála, bude vyhlášena na plese v rámci nové kategorie: Studentský Oskar. A aktivní zapojení studentů? Zamysleme se nad tím...

Zaslechla jsem, že by se snad měla v příští sezóně objevit ještě jedna nová předplatitelská skupina. Je to pravda, a můžeš případně odtajnit více informací?

Ty máš asi na mysli předplatné KDYKOLI. Tímto předplatným pro večerní diváky reagujeme na to, že ne každému vyhovuje pevně daný hrací den. Ať už je pro předplatitele komplikací směnný provoz, nebo služební cesty či komplikace s hlídáním dětí, chtěli jsme jim vyjít vstříc a umožnit návštěvu divadla v den, kdy se to hodí jim. V rámci tohoto produktu dostanou diváci 6 kupónů na 6 nově premiérováných inscenací v sezóně 2020. Tyto kupóny si mohou na pokladně divadla vyměnit za vstupenku na dané představení v termínu, který si sami určí. Je ale důležité uvědomit si, že nový kus hrajeme nejvíce hned po jeho premiéře, pak už se četnost hraní snižuje. Kupóny budou platné do konce roku 2020.

Na závěr by mě zajímalo, jakým největším dosavadním úspěchem se divadlo může, co se týče mladého publika, pochlubit, nebo co ty osobně považuješ za největší úspěch u této části diváků?

Do divadla vodím kromě svých dětí i jejich kamarády. Můj syn na juniorské předplatné chodí se dvěma spolužáky. Po posledním představení jejich předplatného jsem se kluků ptala, zda je to bavilo a budou chodit další rok zase. Jeden z nich neváhal ani vteřinu a vypravil ze sebe: „Jasně! Já jsem byl dost překvapený, že divadlo umí být super zábava!“ A vlastně meziroční nárůst dětských diváků to jen dokládá. Za to jsem moc ráda.

Manažerka divadla Jitka Honsová na premiéře pohádky Bílá velryba režiséra Michala Škočovského

Pohádkové předplatné

Slovácké divadlo 2019/20

neděle od 14:00 nebo od 17:00

Šťastný princ

10.11.2019
Divadlo Lampion
Kladno

O zlaté rybce

12.1.2020
Divadlo Drak
Hradec Králové

Malá Mína zmlsaná

2.2.2020
Divadlo loutek Ostrava

Komáři se ženili aneb Ze života obtížného hmyzu

29.3.2020
Naivní divadlo Liberec

Cena předplatného: 400,-

**Přijďte
na kus!**

slovackedivadlo.cz

Studentské předplatné

Slovácké divadlo 2019/20

úterý nebo středa od 18.00

Fidlovačka

Josef Kajetán Tyl,
František Škroup
režie: Zetel
crazy muzikál

Kosmické jaro

Ladislav Smoček
režie: Zetel
groteskně nostalgická hra
vesmírného rozměru

+ bonus na Malé scéně:

Tom na farmě

Michel Marc Bouchard
režie: Tereza Říhová
napínavý rodinný příběh o tom,
že každý potřebuje někam patřit

Přelet nad kukaččím hnízdem

Dale Wasserman
režie: Igor Stránský
kulturní zápas o svobodu
a důstojnost

Kocourkov-Brod

Šimon Caban
režie: Šimon Caban
společenská hra o život

Dva úplně nazí muži

Sébastien Thiéry
režie: Lukáš Kopecký
situační komedie

Cena: 750 Kč / student
(ostatní zájemci 1260 Kč)

**Přijďte
na kus!**

slovackedivadlo.cz

		Září	
3. úterý v 10.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	Senior 2	
4. středa v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	zahájení sezóny	
5. čtvrtek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	D	
6. pátek v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		
9. pondělí v 10.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	Senior	
10. úterý v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
10. úterý v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
13. pátek v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)		
14. sobota v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	R	
15. neděle v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	F	
18. středa v 19.00	Karolína Světlá Kříž u potoka	derniéra	
18. středa v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO, 95. repríza	ZŠ UNESCO UH
19. čtvrtek v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod	X	
20. pátek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
21. sobota v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	C	
22. neděle v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les	H	
24. úterý v 18.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod	E	
25. středa v 17.00	Herman Melville Bílá velryba	M	
25. středa v 17.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo	Malá scéna	
26. čtvrtek v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod	K	
27. pátek v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo	š	
27. pátek v 10.00	Herman Melville Bílá velryba	Malá scéna – š	
30. pondělí v 10.00	koláž z autentických dobových materiálů tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce	š	

		Říjen	
1. úterý v 18.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod	S	
3. čtvrtek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	Q	
5. sobota v 16.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
5. sobota v 19.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
7. pondělí v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo	š	
7. pondělí v 10.00	Herman Melville Bílá velryba	Malá scéna - š	
8. úterý v 18.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži	30. repríza	T
8. úterý v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
9. středa v 18.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod	U	
10. čtvrtek v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod	B	
10. čtvrtek v 19.00	Petr Rímský Koncert s těmi, které mám rád	host SD: Petr Rímský	Malá scéna
11. pátek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		
11. pátek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SloffÁCKÉ DIVADLO, přeloženo z 19.6.2019	ZŠ UNESCO UH
12. sobota v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	A	
16. středa v 10.00	koláž z autentických dobových materiálů tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce	š	
17. čtvrtek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	J	
18. pátek v 19.00	Michel-Marc Bouchard Tom na farmě	česká premiéra	Malá scéna
19. sobota v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les	R	
20. neděle v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les	F	
21. pondělí v 19.00	Martina Kinská Pankrác '45	host SD: Švandovo divadlo	
22. úterý v 18.00	Michel-Marc Bouchard Tom na farmě	Malá scéna	
23. středa v 17.00	Herman Melville Bílá velryba	N	
24. čtvrtek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	X	
26. sobota v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	L	
27. neděle v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	H	
29. úterý v 19.00	Michael Cooney Nájemníci	95. repríza	
30. středa v 19.00	Michel-Marc Bouchard Tom na farmě	Malá scéna	
31. čtvrtek v 19.00	Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander Chicago	K	

Počasí

Divadelně meteorologický model pro měsíce září a říjen

Milí čtenáři, milí diváci, je po prázdninách, čas letí jako bláznivý, já nechytím ho, ani vy, ale letos to vůbec nevadí, protože nás čeká nádherný podzim, na který budeme dlouho vzpomínat. Především jeho první polovina bude jako z obrázků Josefa Lady. Ohýnky, špekáčky, sem tam v dálce nějaká ta kravka na pastvě a u vás doma teplo rodinného krbu. Chystá se ideální počasí, zaprší totiž jen v noci, když už budeme spát, přes den očekáváme slunečno a dobrou náladu. Druhá polovina podzimu se povede také, ale už nám začne poprchávat i přes den. Ale nebojte se, vždycky vás to zastihne v práci, nebo někde, kde nezmoknete a budete se na ty podzimní kapky dívat jen přes okno.

Přeji vám k tomu nějaké pěkné představení u nás v divadle, a když zrovna budeme hrát něco, co jste už viděli, tak ať třeba nečekaně potkáte dávnou lásku, která vám řekne, že vám to pořád sluší.

Barevný podzim a všechno
dobré vám přeji.

Váš Josef Kubáník

Kde nás můžete sledovat:

